

Judikatūras krājums

EIROPAS SAVIENĪBAS CIVILDIENTESTA TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)
2012. gada 12. decembrī

Lieta F-43/10

Maria Concetta Cerafogli
pret
Eiropas Centrālo banku (ECB)

Civildienests — Eiropas Centrālās bankas darbinieki — Sūdzība par psiholoģisku vardarbību —
Administratīvā izmeklēšana — Piekļuve izmeklēšanas materiāliem — Izmeklēšanas ziņojums —
Acīmredzama kļūda vērtējumā

Priekšmets Prasība, kas celta saskaņā ar LES un LESD pievienotā Protokola par Eiropas Centrālo banku sistēmas statūtiem un Eiropas Centrālās bankas statūtiem 36.2. pantu, ar kuru *M. C. Cerafogli* būtībā prasa atcelt Eiropas Centrālās bankas (ECB) Valdes 2009. gada 17. novembra lēmumu, ar kuru tika izbeigta iekšējā administratīvā izmeklēšana, kas tika uzsākta pēc prasītājas iesniegtās sūdzības par diskrimināciju (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”)

Nolēmums Prasību noraidīt. Prasītāja sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina Eiropas Centrālās bankas tiesāšanās izdevumus.

Kopsavilkums

1. Ierēdņu celta prasība — Eiropas Centrālās bankas darbinieki — Priekšmets — Rīkojums administrācijai — Konstatējošs spriedums — Nepieņemamība (Eiropas Centrālās bankas personāla nodarbināšanas kārtības 42. pants)

2. Ierēdņu celta prasība — Eiropas Centrālās bankas darbinieki — Īpaša prasība — Formas nosacījumi — Pietiekami precīzs raksturs — Noteiktu iebildumu izklāsts pēc termiņa nosūtītos pielikumos — Nepieņemamība (Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punkts; Eiropas Centrālās bankas personāla nodarbināšanas kārtības 41. pants; Eiropas Centrālās bankas darbiniekiem piemērojamo noteikumu 8.1.6. pants)

3. Ierēdņu celta prasība — Eiropas Centrālās bankas darbinieki — Īpaša prasība — Īpašas prasības un prasības pieteikuma savstarpēja atbilstība — Priekšmeta un pamata identiskums — Strīda pamata grozīšana — Nepieņemamība (Civildienesta noteikumu 91. pants; Eiropas Centrālās bankas personāla nodarbināšanas kārtības 41. pants)

4. *Tiesvedība — Res judicata spēks — Piemērojamība — Otrās prasības nepieņemamība — Nosacījumi — Priekšmeta identiskums — Tāda tiesību akta apstrīdēšana, kurš būtībā ir identisks ar pirmo prasību apstrīdētajam tiesību aktam, bet ir balstīts uz citiem faktiskajiem un tiesību pamatiem — Res judicata spēka neesamība*

5. *Ierēdņi — Eiropas Centrālās bankas darbinieki — Tiesības un pienākumi — Iekšēja izmeklēšana saistībā ar apgalvotu psiholoģisku vardarbību — Sūdzības iesniedzēja tiesības tikt uzklausītam un piekļūt izmeklēšanas lietas materiāliem — Ierobežojumi (Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas Nr. 45/2001 20. pants)*

6. *Ierēdņu celta prasība — Pamati — Pamats, kas ir balstīts uz tiesību tikt uzklausītam neievērošanu — Konstatējums pēc savas iniciatīvas*

7. *Ierēdņi — Nelabvēlīgs lēmums — Pienākums norādīt pamatojumu — Lēmums, kas iekļaujas adresātam zināmā kontekstā — Juridiskā konteksta ņemšana vērā (Civildienesta noteikumu 25. pants)*

8. *Eiropas Centrālā banka — Valde — Sanāksmes — Termiņš dokumentu, kas attiecas uz dienas kārtību, nosūtīšanai locekļiem — Neievērošana — Pārkāpums, kas nevar būt par pamatu valdes lēmuma atcelšanai — Pierādīšanas pienākums (Eiropas Centrālās bankas valdes iekšējā reglamenta 3. panta 1. punkts)*

9. *Ierēdņu celta prasība — Pamati — Acīmredzama kļūda vērtējumā — Jēdziens — Pierādīšanas pienākums*

10. *Ierēdņi — Psiholoģiska vardarbība — Jēdziens — Kolēģis, kuram ir negatīvs viedoklis par ierēdņi un kurš informē augstākstāvošo par iebildumiem saistībā ar šī ierēdņa pakalpojumu kvalitāti un uzvedību — Izslēgšana — Prasība par iespējamā cietušā sajūtu objektīvo raksturu (Civildienesta noteikumu 12.a pants)*

11. *Tiesvedība — Tiesāšanās izdevumi — Noteikšana — Atlīdzināmie tiesāšanās izdevumi — Jēdziens — Ierēdņa advokāta honorāri par pirmstiesas stadijā sniegtajiem pakalpojumiem — Izslēgšana (Civildienesta tiesas Reglamenta 86. un 91. pants)*

1. Savienības tiesai, veicot tiesiskuma kontroli uz Eiropas Centrālās bankas personāla nodarbināšanas kārtības 42. panta pamata, nav jādod rīkojumi administrācijai vai jāsniedz juridiski apstiprinājumi.

(skat. 43. punktu)

Atsauce

Civildienesta tiesa: 2010. gada 15. decembris, F-66/09 *Saracco*/ECB, 39. punkts.

2. Pirmstiesas procedūras organizēšanai saskaņā ar Eiropas Centrālās bankas personāla nodarbināšanas kārtības 41. pantu un Bankas darbiniekiem piemērojamo noteikumu 8.1.6. pantu ir neformāls raksturs tāpat kā sūdzību iesniegšanas procedūrai, kas ieviesta ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu.

Līdz ar to saskaņā ar Eiropas Centrālās bankas personāla nodarbināšanas kārtības 41. pantu, kuru papildina Bankas darbiniekiem piemērojamo noteikumu 8.1.6. pants, īpašajai prasībai nav jābūt formulētai noteiktā veidā, lai to atzītu par pieņemamu, un Bankai tā ir jāizvērtē plašā nozīmē. Lai šī prasība būtu pieņemama, pietiek ar to, ka tā ir pietiekami precīza, ļaujot Bankai saprast pamatus un argumentus, kādus ieinteresētā persona ir izvirzījusi attiecībā pret apstrīdēto lēmumu.

Šādos apstākļos pielikuma novēlotu nosūtīšanu nevar *a priori* uzskatīt par tāda principa pārkāpumu, saskaņā ar kuru termiņi ir absolūts pamats, ja pati īpašā prasība ir tikusi celta paredzētajā termiņā.

Tomēr īpašajā kontekstā, kādā pielikumiem, kas nosūtīti pēc noteiktā termiņa beigām, nav tikai pierādījuma spēks, bet kuros, tieši pretēji, ir detalizēti izklāstīti darbinieka iebildumi, un kādā tie ir jāuzskata par īpašās prasības, [kurai tie ir pievienoti], neatņemamu sastāvdaļu, šo pielikumu novēlota nosūtīšana ir uzskatāma par termiņa īpašās prasības celšanai neievērošanu.

Turklāt, pat ja pirmstiesas procedūrai ir neformāls raksturs, runa ir par pasākumu ar mērķi panākt izlīgumu, ar ko ir nesaderīgs fakts, ka darbinieks prasa administrācijai izvērtēt viņa īpašajā prasībā un tai pievienotos nozīmīgos pielikumos ietvertos viņa dažādo argumentu atsevišķus elementus, lai gan viņam ir dots saprātīgs divu mēnešu termiņš šīs prasības celšanai.

(skat. 50.–52. un 54.–56. punktu)

Atsauces

Pirmās instances tiesa: 1990. gada 22. jūnijs, apvienotās lietas T-32/89 un T-39/89 *Marcopoulos*/Tiesa, 28. punkts; 1996. gada 7. marts, T-146/94 *Williams*/Revīzijas palāta, 48. punkts; 1998. gada 13. janvāris, T-176/96 *Volger*/Parlaments, 65. punkts.

Civildienesta tiesa: 2010. gada 1. jūlijs, F-45/07 *Mandt*/Parlaments, 111. un 113. punkts.

3. Prasība par savstarpējo atbilstību starp īpašo prasību un prasības pieteikumu ir jāsaprot tādējādi, ka, ievērojot iebildes par prettiesiskumu un absolūtos pamatus, parasti strīda pamats tiek grozīts un tāpēc šīs prasības [par savstarpējo atbilstību] neievērošanas dēļ ir nepieņemams arī prasības pieteikums tikai tad, ja prasītājs, savā īpašajā prasībā apstrīdot vienīgi tam nelabvēlīga akta formālo spēkā esamību, ieskaitot tā procesuālos aspektus, prasības pieteikumā norāda pamatus pēc būtības, vai, pretējā gadījumā, ja prasītājs, savā īpašajā prasībā apstrīdot vienīgi tam nelabvēlīgā akta tiesiskumu pēc būtības, vēlāk iesniedz prasības pieteikumu, kurā ir norādīti pamati, kas attiecas uz šī akta formālo spēkā esamību, ieskaitot tā procesuālos aspektus.

(skat. 61. punktu)

Atsauce

Civildienesta tiesa: *Mandt*/Parlaments, minēts iepriekš, 110., 119. un 120. punkts; 2011. gada 29. septembris, F-72/10 *da Silva Tenreiro*/Komisija, 59. punkts, spriedums pārsūdzēts Eiropas Savienības Vispārējā tiesā, lieta T-643/11 P.

4. Lai nodrošinātu gan tiesību un tiesisko attiecību stabilitāti, gan pareizu tiesvedību, ir svarīgi, lai tiesu nolēmumi, kas stājušies likumīgā spēkā pēc tam, kad ir izmantoti pieejamie tiesību aizsardzības līdzekļi, vai pēc tam, kad beidzies šādai pārsūdzībai paredzētais termiņš, vairs nevarētu tikt apstrīdēti.

Šajā ziņā prasība ir nepieņemama agrāka sprieduma *res judicata* spēka dēļ, ja ar šo spriedumu tika lemts par prasību, kura ir celta starp tiem pašiem lietās dalībniekiem un kurai ir bijis tas pats priekšmets un pamats. Tiesību akts, kuru tiek prasīts atcelt, ir būtisks elements, kas ļauj raksturot prasības priekšmetu, bet gadījumā, kad ir tikušas celtas vairākas prasības pret atsevišķiem administrācijas oficiāli pieņemtiem lēmumiem, no šī apstākļa vien nevar secināt, ka šīm prasībām nav identisks priekšmets, ja šiem atsevišķajiem lēmumiem ir būtībā identisks saturs un tie ir balstīti uz vieniem un tiem pašiem pamatiem.

Visbeidzot, pat ja iebildumi, kas ir izvirzīti prasības pamatojumam, daļēji sakrīt ar tiem, kuri ir tikuši izvirzīti iepriekšējā tiesvedībā, otrā prasība nav pirmās atkārtošana, bet jauns strīds, jo tā ir pamatota arī ar citiem faktiskajiem un tiesību pamatiem.

(skat. 68. un 69. punktu)

Atsauces

Tiesa: 1985. gada 19. septembris, apvienotās lietas 172/83 un 226/83 *Hoogovens Groep*/Komisija, 9. punkts; 2003. gada 30. septembris, C-224/01 *Köbler*, 38. punkts.

Pirmās instances tiesa: 1996. gada 5. jūnijs, T-162/94 *NMB France u.c.*/Komisija, 37. punkts; 1996. gada 12. decembris, apvienotās lietas T-177/94 un T-377/94 *Altmann u.c.*/Komisija, 52. punkts.

Eiropas Savienības Vispārējā tiesa: 2010. gada 25. jūnijs, T-66/01 *Imperial Chemical Industries*/Komisija, 197., 207. un 208. punkts.

5. Tā kā izmeklēšanas procedūra, kas uzsākta pēc ierēdņa, kurš sūdzas par psiholoģisku vardarbību, lūguma sniegt palīdzību, nevar tikt pielīdzināta pret minēto ierēdni uzsāktai izmeklēšanas procedūrai, tad ieinteresētā persona nevar atsaukties uz iestādes pienākumu ievērot tiesības uz aizstāvību, kas ir jāievēro kā Savienības tiesību vispārējais princips ikvienā procesā, kas uzsākts pret personu un kura rezultātā var tikt pieņemts šai personai nelabvēlīgs akts. Taču fakts, ka lēmums no procesuālā viedokļa ir nelabvēlīgs akts, neļauj automatiski secināt, ka iestādei, neraugoties uz procedūras, kas uzsākta pret ieinteresēto personu, raksturu, ir pienākums atbilstoši uzklaut ieinteresēto personu. Ņemot vērā principus, kas ir pamatā tiesību aktiem, administratīvai praksei un Savienības judikatūrai konkurences, valsts atbalsta un uzņēmumu koncentrācijas jomās, ir jāsecina, ka starp ieinteresētajām trešajām pusēm, lai noteiktu viņu tiesību tikt uzklautām apjomu, tika noteikta gradācija atbilstoši iespējamās negatīvās ietekmes uz viņu interesēm intensitāti. Tomēr administratīvā procesa dalībniekam, pat neeksistējot nekādiem tiesību aktiem vai kontekstam, kurš prasa piemērot tiesības uz aizstāvību, ir jābūt iespējai šī procesa laikā izteikties un atbilstoši darīt zināmu savu viedokli par informāciju, kas attiecas uz viņu, proti, par informāciju, par kuru vislabāk var izteikties tieši viņš pats un attiecībā uz kuru nav jāpārliecina, ka iestāde to varētu iegūt citā veidā.

Runājot par iekšējo administratīvo izmeklēšanu, kas attiecas uz apgalvotu psiholoģisku vardarbību un kas uzsākta pēc Eiropas Centrālās bankas darbinieka sūdzības, pat ja izmeklēšana netika uzsākta attiecībā pret šo darbinieku, viņš saskaņā ar labas pārvaldības principu var atsaukties uz tiesībām tikt uzklautam par faktiem, kas attiecas uz viņu, ciktāl lēmums, ar kuru tiek noraidīta šāda sūdzība, var radīt nopietnas sekas, jo psiholoģiskai vardarbībai var būt ārkārtīgi graužoša ietekme uz cietušā veselības stāvokli, un tas, ka iestāde eventuāli atzīst psiholoģiskas vardarbības esamību, pats par sevi var radīt labvēlīgas sekas vardarbībā cietušās personas terapeitiskās atveseļošanās procesā. Tomēr procesuālās tiesības, uz kurām var atsaukties sūdzības iesniedzējs un kuras atšķiras no tiesībām uz aizstāvību, nav tik plašas kā šīs pēdējās minētās. Šajā ziņā pietiek ar to, ka cietušajam tiek dota pietiekama iespēja atbilstoši izklāstīt savu viedokli un vajadzības gadījumā paskaidrot, kāpēc izmeklēšanas ziņojuma projektā ietvertais secinājums nevar tikt pamatots. Turklāt procesuālās tiesības, kādas ir sūdzības iesniedzējam, nav absolūtas. Psiholoģiskas vardarbības izmeklēšanas kontekstā, tas ir, kad ir detalizēts izmeklēšanas ziņojums un kad neviens lietas materiālu elements neļauj apšaubīt to, ka šajā ziņojumā ir atspoguļota savākto pierādījumu būtība, nav nesamērīgi, izņemot īpašus gadījumus, vēlēties aizsargāt lieciniekus, nodrošinot to anonimitāti un konfidencialitāti ikvienai informācijai, kas var viņus identificēt, lai šo pašu cietušo interesēs varētu nodrošināt neitrālu un objektīvu izmeklēšanu, kurā neierobežoti piedalās personāls. Tāpat nešķiet nesamērīgi šādā veidā vēlēties novērst arī apsūdzēto personu un pat sūdzības iesniedzēju vēlāk sniegto liecību jebkādas ietekmes risku. Turklāt nav nepamatoti arī uzskatīt, ka liecinieku konfidencialitāte ir nepieciešama, lai saglabātu tādas darba attiecības, kas nodrošina dienestu pienācīgu darbību. Patiesībā nav pierādījumu tam, ka gadījumā, kad

izmeklēšana neapstiprina to personu viedokli, kuri ir pārliecināti, ka ir bijuši psiholoģiskas vardarbības upuri, ar pilnīgu izmeklēšanas pārskatāmību varētu izbeigt šo personu neapmierinātības sajūtu un neuzticēšanos.

Turklāt sūdzības iesniedzēja procesuālo tiesību ierobežojumi ir pamatoti saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti 20. pantu. Nevar neņemt vērā to, ka izmeklēšanas laikā savāktās liecības par psiholoģiskās vardarbības faktiem attiecas ne tikai uz sūdzības iesniedzēju, bet arī uz apsūdzēto personālu un izmeklēšanas gaitā uzklausītajām personām. Šis gadījums, kad tiek apšaubītas nevis sūdzības iesniedzēja, bet citas personas tiesības, ievērojami atšķiras no gadījumiem, kad prasītāji prasa piekļūt faktiem, kas attiecas vienīgi uz viņiem.

(skat. 85., 86., 91.–93., 95., 97. un 98. punktu)

Atsauces

Tiesa: 1991. gada 21. novembris, C-269/90 *Technische Universität München*, 23.–25. punkts; 2004. gada 29. aprīlis, C-111/02 P Parlaments/*Reynolds*, 57. punkts; 2006. gada 9. novembris, C-344/05 P Komisija/*De Bry*, 37. punkts; 2010. gada 29. jūnijs, C-441/07 P Komisija/*Alrosa*, 91. punkts.

Pirmās instances tiesa: 1997. gada 27. novembris, T-290/94 *Kaysersberg*/Komisija, 108. un 113. punkts; 2006. gada 7. jūnijs, apvienotās lietas T-213/01 un T-214/01 *Österreichische Postsparkasse*/Komisija, 106. punkts; 2006. gada 17. oktobris, T-406/04 *Bonnet*/Tiesa, 76. punkts.

Civildienesta tiesa: 2009. gada 30. novembris, F-80/08 *Wenig*/Komisija, 48. punkts; 2012. gada 16. maijs, F-42/10 *Skareby*/Komisija, 46. un 48. punkts.

Eiropas Savienības Vispārējā tiesa: 2010. gada 12. maijs, T-491/08 P *Bui Van*/Komisija, 75. punkts.

6. Tā kā pamats, kas ir balstīts uz tiesībām tikt uzklausītam, var tikt izvirzīts pēc savas ierosmes, tad prasītājs ir tiesīgs atsaukties uz šo principu rakstveida procesa posmā.

(skat. 89. punktu)

Atsauce

Civildienesta tiesa: 2008. gada 11. septembris, F-51/07 *Bui Van*/Komisija, 77. punkts un tajā minētā judikatūra.

7. Nelabvēlīgs akts ir pietiekami pamatots, ja tas ir pieņemts kontekstā, kas attiecīgajai personai ir zināms, un ļauj tai saprast attiecībā uz to veiktā pasākuma apjomu. Līdz ar to var atļaut tādu pamatojumu, kurā ir atsauce uz ziņojumu vai atzinumu, kuri savukārt arī ir pamatoti un paziņoti.

Turklāt pamatojums ir jāvērtē, ņemot vērā kontekstu, kādā ir ticis pieņemts strīdīgais akts, un it īpaši ņemot vērā visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu. Tādējādi, ņemot vērā to, ka juridiskais konteksts psiholoģiskās vardarbības lietā var nepieļaut to, ka sūdzības iesniedzējam tiek dota piekļuve visām izmeklēšanas gaitā iegūtajām liecībām, nevar uzskatīt, ka lēmums par izmeklēšanas pabeigšanu ir pietiekami pamatots, ja tajā ir atsauce tikai uz vienu izmeklēšanas ziņojumu, kuram pašam savukārt nav pievienotas šīs liecības.

(skat. 108., 111. un 112. punktu)

Atsauces

Civildienesta tiesa: 2010. gada 23. novembris, F-65/09 *Marcuccio*/Komisija, 61. punkts.

Eiropas Savienības Vispārējā tiesa: 2011. gada 8. jūnijs, T-20/09 P Komisija/*Marcuccio*, 67. un 68. punkts.

8. No Eiropas Centrālās bankas valdes iekšējā reglamenta 3. panta 1. punkta izriet, ka dokumenti, kas attiecas uz dienas kārtību, principā ir jānosūta valdei vismaz divas dienas pirms šīs struktūrvienības sanāksmes. No minētā izriet, ka šis termiņš ir tikai termiņš, kurā minētie dokumenti ir jānosūta valdes locekļiem, un nevis termiņš, kādā tiem ir jābūt viņu rīcībā.

Jebkurā gadījumā, lai valdes iekšējā reglamentā paredzēto normu pārkāpumu varētu uzskatīt par būtisku pārkāpumu, kura dēļ valdes lēmums zaudē spēku, ieinteresētajai personai ir jāpierāda, ka šis lēmums varēja būt savādāks, ja šāds pārkāpums nebūtu noticis. Tomēr šis nosacījums nav izpildīts gadījumā, ja ieinteresētā persona ir vienīgi aprēķinājusi, ka, tā kā valdes locekļi saņēma dokumentu tajā pašā dienā, kad notika viņu sanāksme, tie nevarēja pienācīgi ar to iepazīties pirms lemt par sekām, kādas izriet no šī dokumenta.

(skat. 116. un 117. punktu)

Atsauces

Pirmās instances tiesa: 1999. gada 9. marts, T-212/97 *Hubert/Komisija*, 53. punkts.

Civildienesta tiesa: 2008. gada 7. maijs, F-36/07 *Lebedeff/Komisija*, 57. punkts; 2011. gada 13. septembris, F-68/10 *Behnke/Komisija*, 42. punkts.

9. Kļūdu var kvalificēt par acīmredzamu tikai tad, ja tā ir viegli konstatējama, izmantojot vienu no kritējiem, kurus likumdevējs ir attiecinājis uz administrācijas lēmumu pieņemšanas brīvības īstenošanu. Līdz ar to, lai konstatētu, ka administrācija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, novērtējot faktiskos apstākļus, kas attaisno lēmuma atcelšanu, pierādījumiem, kurus prasītājam ir jāsniedz, ir jābūt pietiekamiem, lai ar tiem varētu atspēkot administrācijas lēmumā izmantotā faktu vērtējuma ticamību. Citiem vārdiem, pamats par acīmredzamu kļūdu vērtējumā ir jānoraida, ja, neskatoties uz prasītāja izvirzītajiem elementiem, apstrīdēto vērtējumu tik un tā var uzskatīt par pareizu vai derīgu. It īpaši tas attiecas uz gadījumu, kad aplūkotajā lēmumā ir pieļautas tādas kļūdas, kurām, tās aplūkojot kopā, ir tikai maznozīmīgs raksturs, kas nevarēja ietekmēt administrācijas lēmumu.

(skat. 131. punktu)

Atsauce

Civildienesta tiesa: 2011. gada 29. septembris, F-80/10 *AJ/Komisija*, 34.–36. punkts un tajos minētā judikatūra; 2012. gada 28. marts, F-36/11 *BD/Komisija*, 83. punkts.

10. Ierēdņa vai darbinieka negatīvs viedoklis par kolēģi un fakts, ka šis ierēdnis vai darbinieks informē augstākstāvošo par iebildumiem, kas attiecas uz šī kolēģa darba laiku dienestā, viņa uzdevumu novēlotu izpildi un grūtībām sadarboties, paši par sevi nav uzskatāmi par psiholoģisko vardarbību.

Turklāt, ņemot vērā Civildienesta noteikumu 12.a pantu, ir jākonstatē, ka, ja personas, kas sevi uzskata par vardarbībā cietušo, sajūtas ir nozīmīgs elements, šīm sajūtām tomēr ir jābūt ar objektīvu raksturu. Tāpat šī persona nevar atsaukties uz tās sliktu psiholoģisko vai fizisko veselību, lai konstatētu

psiholoģiskās vardarbības jēdziena pārkāpumu. Šādos apstākļos augstākstāvošā negatīvas piezīmes par ierēdņi vai darbinieku nevar tikt uzskatītas par aizskarošām attiecībā pret šo ierēdņi vai darbinieku, ja nav runas par vēl citiem elementiem.

(skat. 167., 171. un 203. punktu)

Atsauce

Civildienesta tiesa: 2008. gada 9. decembris, F-52/05 Q/Komisija, 135. punkts, šis spriedums šajā jautājumā netika atcelts ar iepriekš minēto Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2011. gada 12. jūlija spriedumu lietā T-80/09 P *Skareby* /Komisija, 65. punkts.

11. Advokāta tiesvedības laikā ir uzskatāmi par izdevumiem, kas atlīdzināmi saskaņā ar Civildienesta tiesas Reglamenta 86. un turpmākajos pantos paredzētajiem nosacījumiem, un kā tādi tie arī ir jāvērtē. Runājot par advokāta izdevumiem, kas radušies pirmstiesas procedūrā, šī Reglamenta 91. pantā par atlīdzināmiem izdevumiem tiek uzskatīti tikai tie, kas ir saistīti ar tiesvedību Civildienesta tiesā, neskaitot izdevumus, kas radušies iepriekšējā stadijā. Tādēļ pirmstiesas procedūrā radušos izdevumu atzišana par zaudējumiem, kas atlīdzināmi prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros, būtu pretrunā to izdevumu neatlīdzināmajam raksturam, kas radušies pirmstiesas procesā.

(skat. 218. punktu)

Atsauces

Pirmās instances tiesa: 2005. gada 14. septembris, T-140/04 *Ehcon*/Komisija, 79. punkts.

Eiropas Savienības Vispārējā tiesa: 2011. gada 8. novembris, T-88/09 *Idromacchine* u.c./Komisija, 100. punkts, spriedums pārsūdzēts Tiesā, lieta C-34/12 P.